

MORZSÁK ISTEN ASZTALÁRÓL

Alapige: Márk 1,14-15.

Bevezetés

Ahogy ígértem a múlt alkalommal, a mai igehirdetésemben, két versre szeretnék összpontosítani: a Márk 14-15. versre: **„Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: „Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”**”

Ez a két vers annyira gazdag gondolatokban, hogy csak annyira vagyok képes, hogy fel-felvillanok ezekből valamit. Morzsák ezek Isten asztaláról. De hiszem, hogy ezek is megmutatnak valamit Isten felségéből és hatalmából, szeretetéből és irgalmából!

1. „Miután Jánost fogságba vetették...”

- ez az **első morzsa** Isten asztaláról! Első hallásra ez pusztán egy információ arra nézve, hogy Jézus mikor kezdi el nyilvános működését, és arról, hogy miként ér véget Keresztelő János útkészítő küldetése.

Egyértelmű, hogy hosszabb idő telt el Jézus megkísértése, valamint János elfogása, és Jézus színrelépése között. A közreeső időszakot a többi evangélium adja hírül. Márk azonban – velük ellentétben – rögtön a lényegre tér, és arról kezd beszélni, hogy mit tett Jézus, amikor elérkezett az az idő, amikor oda kellett állnia a világ elé, hogy elezdje azt, amiért Isten elküldte őt erre a világra!

Ennek az igerésznek az egyik kulcsfogalma éppen **az idő!** Az idő, amely elérkezett – betelt. Az idő, amelyet Isten készített el, Ő rendelt el. Az emberiség történetének egy minősített pillanata, amelyben Isten valami olyat cselekszik, amely örökre megváltoztat mindent!

Meg kell értenünk azt, hogy sem előtte, sem akkor, sem azóta, sem a jövőben nem történhetik semmi ebben a világban, ami véletlenszerű lenne. Mert az idő fölött is Isten uralkodik! Hiszen Ő teremtetette azt, és minden másodpercét az Ő akarata határozza meg. A Sátán, az emberi korlátoltság, a bűn és lelki sötétség sokszor megpróbálja Isten idő fölötti uralmát elvitatni, akaratát keresztül húzni, tetteikkel annak megváltoztatására kényszeríteni a Mindehatót. De a Sátán is, az ember is, csak „a felszínt karcolja”, a dolgok és események végső kimenetelét befolyásolni nem tudják.

„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.” - olvassuk a Prédikátor 3,1-ben. Ez pedig azt jelenti, hogy *„az idő valamire való alkalom, minden idő valaminek az ideje. Az események nem a véletlen következtében követik egymást. A világ nem üres, nem gazdátlan, nem értelem nélküli. Az élet, legyen akármilyen érthetetlen és kiismerhetetlen, nem értelmetlen. A dolgok nem „csak úgy”, esetlegesen történnek. ... A Teremtő Isten az, akinek színe előtt az életünket éljük. Ő az, aki megszabja, hogy egy-egy időszak mire való alkalom az életünkben.”* (Lovas András)

Mindez ott áll emögött az egyszerű információ mögött, hogy **„miután Jánost fogságba vetették...”**. Az, hogy Isten irányított ott is, akkor is, és az Ő akarata határoz meg ma is mindent.

2. „... elment Jézus Galileába...”

- ez a második **morzsa** Isten asztaláról! Látszólag ez is csak egyszerű információ arra nézve, hogy Jézus területileg hol kezdi meg a földi szolgálatát. De emögött is több áll, mint amit először gondolnánk!

A Máté 4,15-ben ezt olvassuk: **„Zebulon földje és Naftáli földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája!”**. Máté Ézsaiás prófétát idézi (Ézsaiás 8,23), aki évszázadokkal Jézus születése előtt hírt adott arról, amire az evangélisták, köztük Márk is, rácsodálkozik.

Galilea valamikor az izraeli királyság területéhez tartozott. A babiloni fogság idején, miután Izrael királysága megszűnt önálló állam lenni, sok pogányt telepítettek be ide. Mivel ez a vidék gazdag, jól

megművelhető földekkel és jó legelőkkel bírt, ez a pogány bevándorlás a későbbiekben is folytatódott. Jézus korában Galilea, bár közigazgatásilag a Római Birodalom egyik tartománya volt, de a zsidó nép országához tartozott, mint az egykori izráeli királyság része. Sok zsidó lakta, de többségében mégis inkább pogányok éltek itt.

Jézus miért itt kezdte el szolgálatát, és miért inkább ezen a vidéken működött leginkább? Az egyik ok maga Ézsaiás próféciája, hogy a sötétség hazája egykor majd világosságba borul. A másik ok – véleményem szerint – ennél sokkal összetettebb! Az tudniillik, hogy Jézus küldetése nemcsak a zsidók, hanem a pogányok fel is szólt, akik messze nyitottabban fogadták az ő személyét és tanítását, mint a zsidók, akik többsége nem hitte azt, hogy Ő a Messiás.

Egykor őseinket nevezték pogányoknak, ma mi nevezünk így másokat, akik nem hisznek Jézusban, mint Megváltóban! Ezért számomra mindig nagy figyelmeztetés az, hogy ne legyek gőgös, büszke és önelégült, mondván én már Isten népéhez tartozom, de lám, milyen sokan nem törődnek semmit Isten kegyelmével! Mert **„aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”** (1Korinthus 10,12), vagyis Isten bármikor nyithat azok felé, akiket lenézünk, és bennünket, pedig állíthat hátrébb, mert elbizakodottságunkban többre tartottuk önmagunkat!

3. „... és így hirdette az Isten evangéliumát...”

- ez mai ikerésztünk **harmadik** morzsája, amely azt adja tudtunkra, hogy Jézus üzenete nem akármilyen üzenet volt, hanem **Isten jó híre**.

Jézus nem városi kikiáltó volt, hanem a Megváltó; és üzenete nem városi hirdetmény volt csupán, hanem az egész világot örökre megváltoztató hír. Jézus tehát Isten jó hírét hirdette, amelyről Pál azt írta: **„Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”**” (Róma 1,16-17). Vagyis: annak, aki elfogadta: kibeszélhetetlen öröm hírré és léletté, annak aki elutasította örök pusztulásává vált és válik.

Ezért döntő kérdés az, hogy hogyan *hallgatod*, és még inkább az, hogy hogyan *fogadod* Isten evangéliumát, a hirdetett igét, mert azon örök sorsod áll vagy bukik!

4. Az evangélium tartalma

Végül magáról Isten evangéliumának a tartalmáról szeretnék szólni, amely így szól: **„Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”**

Észrevettétek ebben a mondatban a kettősséget? Azt, ahogyan Isten közeledik felénk, azért hogy mi is közeledhessünk felé? Mert erről a nagy titokról szólt és szól ma is Jézus igehirdetése, amellyel tulajdonképpen egész földi küldetését összefoglalhatjuk! Isten Krisztusban belépett a történelembe, az időnek egy minősített pillanatában, hogy nekünk elveszített embereknek esélyünk legyen arra, hogy felvenni vele a kapcsolatot! Véletlen az, hogy a mi időszámításunk sokáig így számlálta az éveket: Krisztus előtt és Krisztus után? És az sem véletlen, hogy az Istentől fénysebességgel távolodó emberiség napjainkba már erről sem akar tudni, ezért időszámításunk előtről és utánról beszél? De akár mint is mondanak, a lényegen semmit sem változtat: a mi időnk origója, centruma, középpontja nem más, mint az, hogy Krisztusban az Isten emberré lett!

Isten megelőzve bennünket, tett egy óriási lépést az ellene fellázadt ember felé, és Jézust ezt hirdette meg így: **„Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa...”**. *„Betelt az idő”,* ami nem jelent mást, mint azt, hogy elérkezett az a pillanat, amikor minden megváltozik! Amitől kezdve már semmi sem lesz a régi, olyan mint volt, mert az Isten valami összehasonlíthatatlanul mást kezd el! Valamit, amiről az ember álmodni sem lenne képes: *„Isten országa megjelent itt a földön”*. Az ország, amely nem egy földrajzilag behatárolható hely valamelyik kontinensen, hanem Isten mindent elsöprő uralmát jelenti. Az Ő dicsőségének és békességének teljes uralmát, ami a mennyben van. *„Tehát nem egy jobb és boldogabb világ, mint ez a mi földi világunk, hanem egy más világ, egy egészen más vi-*

lág. Az a világ, ami a bűneset előtt volt a paradicsomban, amiből tehát a bűn miatt kiestünk, az a világ, amelyet elzár előlünk egy nagy, sötét, áthatolhatatlan szakadék: a halál. Isten országa az a halálon túli világ, ahol nincs bűn, szomorúság és elmúlás, hanem csak boldogság és örökélet!” (Joó Sándor)

Ezt az országot hirdeti meg Jézus, és ennek az országnak a hatalmát mutatja meg tetteiben! S Jézus eljövetele óta nem kérdés többé az, hogy létezik-e Isten országa vagy sem, mert Jézusban az Isten országa betört, berobbant a mi világunkba! És az sem kérdés, hogy mekkora ereje van Istennek, mert Jézus csodáiban, szavainak és tetteinek hatásában megkérdőjelezhetetlenül a Mindenható teljhatalma ragyog felénk!

Ezért nem is kérdés az, hogy miért folytatódik így Jézus igehirdetése: „... **térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.**” Mert az Isten örömhíre nem a gondolatainkat és érzéseinket akarja megbizsergetni, vagy felkorbácsolni! Nem is valamiféle szellemi kihívás elé akar bennünket állítani! Jézus igehirdetése, Isten királyi uralma, az egész életünket akarja megváltoztatni!

Mert annak, hogy Isten mindható Király, annak radikális következménye van életünk minden területére nézve! Isten Királya a teremtett világnak, az Ő uralma, akarata határoz meg mindent, és irányít mindent. Vajon milyen következménye van, lesz annak, ha én mindezt figyelmen kívül hagyom? Lehetséges ez bármiféle komoly következmény nélkül? Élehetek akárhogyan? Kezelhetem a pénzem akárhogyan? Mehetek szembe akarataival a házasságomban, a szerelemben, a szexualitás, egyszóval emberi kapcsolataim területén? Kijátszhatom az Ő igazságát, és igazodhatok a magam erkölcsi elképzeléseimhez? A válasz: NEM! Ezért ezt írta Pál: „**Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.**” (Galata 6,7-8)

„... **térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.**” - azaz, hagyjátok el azt, amiben addig éltetek, forduljatok el attól, ahogyan eddig gondolkodtatok, és ismerjétek el önmagatokat fölött Isten uralmát! S ebben kinek-kinek magát kell megvizsgálni, hol tettem, tesztek engedményeket a világ számára, megtagadva ezzel Isten fennhatóságát az életem fölött!

Befejezés

A bécsi kapucinusok templomában van a volt Habsburg-ház temetkezési helye. Ott volt az szokás, hogy amikor a meghalt király holttestét levitték a szűk lépcsőn, a kriptá bezárt ajtaján kopogtattak a koporsót vivők. „Ki kér bebocsátást?” - hangzott belülről a kérdés. „Ausztria császára és Magyarország királya!” - volt a büszke felelet. Az ajtó nem nyílt ki. Másodszor újra kopogtattak, megint jött a kérdés: „Ki kér bebocsátást?” Mire felsorolták a volt uralkodó minden méltóságát, címét és rangját. Az ajtó továbbra is zárva maradt. A harmadszori kopogtatás és belülről jövő kérdés után végre ez volt a felelet: „Egy szegény nyomorult bűnös ember!” S ekkor megnyílt az ajtó és a koporsót vivő menet beléphetett. (Joó Sándor)

Azt hiszem nem kell magyaráznom, hogy mit személtet ez a történelmi példa! Mert Isten valóban nem az érdekli majd, hogy ki voltál az életedben: király, bankár, igazgató, pártitkár, főnök vagy beosztott, egyedülálló vagy házas, zseniális szakember vagy egyszerű gyári munkás, hanem az, hogy megragadtad-e azt a kegyelmet, amelyet Krisztusban kínált fel neked az Isten! Neked, aki bárminek is láttak mások, az Úr előtt nem voltál más egész életedben, mint szegény, nyomorult bűnös ember, akinek Isten szabadítására volt/van szükséged!

Egy keresztyén ének szavai figyelmeztetnek bennünket: „*Siessetek, hamar lejár! Kegyelme már régóta vár. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt! / Elszáll a perc, az életed. Ma még, ha jössz, elérheted. Ne késs tovább, ne várj tovább, ma kérd ATYÁD bocsánatát!*” (Füle Lajos) AMEN!

